

Kvinderne og Samfundsspørgsmaal.

—:—

Civilisationens Fremskridt gør det nødvendigt at ofre stedse større Opmærksomhed og Intelligens paa offentlige Anliggender. Af denne Grund er jeg overbevist om, at vi begaar en stor Fejltagelse ved at berøve det ene Køn Stemme i offentlige Anliggender, og at vi paa ingen anden Maade i saa høj Grad kan øge den Opmærksomhed, den Intelligens og den Opofrelse, som kan tjene til at løse de sociale Spørgsmaal, som ved at frigøre vore Kvinder. Selv om det ene Køns Intelligens paa Samfundets lavere Trin er tilstrækkelig til at haandhæve de fælles Interesser, kræver dog de langt mere udviklede, omtaalelige og vigtige Spørgsmaal, som Civilisationen giver offentlig Betydning, Kvindernes Intelligens ved Siden af Mændenes; men vi faar dem ikke med, hvis vi ikke giver dem en Medinteresse i offentlige Anliggender.

Og jeg er kommen til den Overbevisning, at meget af den Uopmærksomhed, den Letsindighed, den Mangel paa Samvittighedsfuldhed, som viser sig med Hensyn til offentlige Anliggender af højeste Vigtighed, kommer af, at vi stænger Kvinderne ude fra at tage den tilbørlige Del i disse Sager. Intet kan virkelig interessere Mænd, naar det ikke tillige interesserer Kvinder. Der findes dem, som siger, at Kvinder er mindre intelligente end Mænd; men hvem vil paa staa, at de er mindre indflydelsesrige?

Henry George.

Efter „Ret“ for Jan. 1914.

Assistent.

Cecilie Høj har fuldstændig Ret, at det er „Gerningen og ikke Kønnen“, der giver Ret til at bære Navnet paa en hvilken som helst Stilling, ikke alene Assistentens. I Fortiden sad

Mændene inde med alle mulige Stillinger, og nu, da Kvinderne begynder at indtage de samme Stillinger som Mændene, er Folk tilbøjelige til at sætte et -inde eller -ske bagved dem alle, naar det er en Kvinde, der beklæder dem, f. Eks. Lærerinde, Bogholderske, Kassererske o. s. v. og siger, at f. Eks. en Kasserer er en *Mand*. Nej, en Kasserer er den, der passer Kassen, lige meget om det er en Kvinde eller Mand, og vi Kvinder bør ikke finde os i at faa de grimme, tyske Endelser føjet til, naar vi indtager en Stilling. Værre end alt er det dog, naar de siger „Formandinde“. *Mand* er det gamle nordiske Ord for *Menneske*, og brugtes i gamle Dage om begge Køn, og vi bør holde fast paa den Betydning i det Ord, hvor det ubestridelig endnu har det. Og i det hele bør vi holde paa, at naar vi indtager den samme Stilling som en Mand, har vi *Ret* til samme Titel som han, og vi bør ikke lade vort Sprog ødelægge af disse tyske Hunkønsendelser.

Astrid Stampe.

Norden — finde Jer i at blive serverede som Persille paa Demokraternes Grundlovsanretning?“

Damerne daanede henad Stolene, halvkvalte af Latter, og Professoren kroede sig selvbehagelig i Puderne. „Der hører De selv, min gode,“ sagde han henvendt til mig. „Saaledes tænker de sande Kvinder, de, som tilbringer deres Liv i sund Beskæftigelse for andre.“ — Han tog et Drag at Koppen, som den hvidhaarede bød ham, og lod Dame Nr. 1 holde Snadden saa længe.

„De betakker sig,“ fortsatte han, mens Dame Nr. 1 viskede Draaberne af hans Mund, „for at sidde i en Repræsentation sammen med den kvindelige Halvdannelse, som er saa blotet for Begreber om Tingenes rette Sammenhæng, at den forsømmer sine naturlige Pligter for at rende til Møder.“

Han kyssede bevæget den Haand, som holdt det Batistes, og nikkede opmuntrende til hver enkelt i Kvindeskransen omkring ham. „Her ser De mit Kvindeting, min Damedag,“ sluttede han og knuste mig under sit Bliks Ringeagt. „Gaa og fortæl det til de Kvinder, som gør Tilstanden ulidelig paa vore Valgtribuner, og derfor forlængst har fordrevet mig, Dr. polit. Professor Laurits V. Birck. Sig dem . . .“

„Nej, stop! Nu er det mig, som har Ordet!“

Jeg ved ikke selv, hvorledes jeg fik Mod dertil, men jeg stillede mig bagved den nærmeste Stol med Hænderne paa dens Ryg og talte lige ind i Tobaksrøgen, der laa som en Sky om hans Ansigt.

„Aareforkalkede, initiativløse Professorpascha,“ begyndte jeg med Stemmen fra de store Kvindekongresser. „Hvor tør Du Gang paa Gang tale om Ting, som Du ikke har det fjerneste Begreb om? — Kender Du Dansk Kvindesamfunds Historie gennem 40 Aar? — Kan Du paa staaende Fod sige mig, hvor mange de Love er, som har set Lyset her i Landet paa Dansk Kvindesamfunds Initiativ? — Var Du nogensinde tilstede ved vore Fællesmøder og saa vore oplyste, selvstændige Landbokvinder, Hjemmenes og Familiernes trofaste Mødre og Vogtere, sidde opmærksomme Time efter Time lyttende til Forhandlingerne eller hørte dem i jævne, forstandige Ord give deres Mening tilkende om Ungdomsskolen og Børneforsorgen, om Beskyttelseslove og Familieret, for slet ikke at tale om kommunal Beskatning og gifte Kvinders Adgang til at løse Næringsbevis? — Var Du tilstede, naar vi indbragte vore Andragender om Barselforsikring i Forbindelse med statsanerkendt Sygeforsik-

ring, — om Statsautorisation af Adoptionsvirksomhed, — om Understøttelse til Børn af trængende Enker, — om Hustruens formueretlige Ligestilling og hendes Medraadighed over Børnene — om Kvinders Adgang til Statens Husmandslodder og om Oprettelse af Kvindeseminarier? — Nej, intet har Du hørt, og intet har Du læst af dette Din Dom om Kvindesagen er den halvstuderende Røvers, og den Dag, Du skal staa offentlig til Ansvar for hvert pjanket, overfladisk Ord, Du har sagt om denne Sag, da vil Du staa med Haaret ned ad Nakken som den ynkkeligste af de Examenkandidater, Du selv er med til at kassere. . . .“

Videre kom jeg ikke. — Professor Laurits V. Birck for op og slyngede sin Snadde lige imod mig, men jeg dukkede Hovedet, og den ramte Bordet med Teservicet. — En øredøvendelarm af søndrede Skaar, væltede Stole og Dameskrig og over alt andet Professorens tordnende Røst: „Smid hende ud!“

Jeg gjorde hurtig omkring for at slippe bort, men løb Panden imod den tililende Husassistent. — Det sortnede for mine Øjne, jeg styrtede til Jorden, blev liggende — og sov videre.

Søvngænger.